

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον αριθμούτες χρόνον
στην κλεινήν ιδερούμεν γην των Παρθενώνων.

Χίλια έτη ακόμα κι' έζη
κι' όλα χάπηκ Μπαρμπαλέζη.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—δπ' εύθείας προς έμψ.

Συνδρομή γηά κάθε χρόνο—δ κ τώ φράγμα είναι μ όνο.

Γηά τή ξένα όμωσ μέρα—δ έ κ α φράγμα καί' σ τ ό χ έ ρ ι.

Εικοστή Δεκεμβρίου και τρίτη,
κι' ή Βουλή μας ραχάτι κηρύττει.

Πούτος έδδομήντα δύο κι' έτη ακόμα,
κάλαντα παρλάρει των Ρωμικών ή γλώσσα.

Ψάλλουν οι Ξύλινοι γλυκά Χριστούγεννα πολιτικά.

Νά σάς τά' πούμε ;

Ήστε τα...

Λοιπόν καληπερούδια,
νέ κιάζωμε λαλούμενα, ν' άρχίσωμε τραγούδια.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, γιορτή του χρόνου πρώτη,
βοσκοί και μάγοι πηλαλούν,
Χριστόφωμα μοσχοβολούν,
χαρά και φαγοπότι.

Παίξει λαγούτο και βιολί,
Μεσσίαί θγαίνουε πολλοί,
κι' ή νέα Ρωμροσύνη
μέ τούτους περνούνει.

Ό Κερκυραίοσ τής γελέ
μίσσ' στην τήση ζάλη του,
και νομοσχέδια πολλά
γενώνται σ'τό κεφάλι του.

Νομοσχέδιων σωστικόν
όμνούνται γεννητούρια,
και ψάλλουν τόν πολεμικόν
τόν άνδρα με σκτούρια.

Έκ τής Περσίας έρχονται τρεις μάγοι με τή δώρα,
κι' άστρον λαμπρόν τούς οδηγεί σ'τόν Θεοτόκη τώρα.

Τραβούν και πάνε σ'τή Βουλή,
Έβρίσκουν τόν Κερκυραίο,
τόν λιγερό τόν σεβνταλή,
τόν Κόντε τόν ώρατο.

Μπρός' σ'τού Κουβέρτου σταματούν
τόν φωτεινόν άστέρτα,
γονατιστοί τόν χαιρταούν,
τού λένε καλημέρα.

Καλημερούδια, τσελεπή,
καλημερούδια, τζόγγα,
και ποιος γηά σένα δέν θά' πη
τά πη μεγάλη λόγια ;

Σιμόνου' σ'τ' άρχοντόπουλο
ν' άκούσουν τήν μιλή του,
κι' έκείνος τόν Σιμόπουλο
βαστ'φ' στην άγκαλιά του.

Κορφαίτη, πού γεραίρεσαι
πώς έχεις άπαρτια,
και πάλι νά τόν χαιρσαι
τόν περιστεμματια.

Τόν άνδρα, πού θαυματουργεί,
πρέπει καθένιας με στοργή
και πάθος νά τόν σφιγγει.

Έκεινος γηά στρατεύματα
μής βγάει, περισεύματα
κι' από τήν μυτγα έδγα.

Ό Κόντεσ ρίχνει κηά ματγιά
σ'τούς μάγοις τής Περσίας,
κι' έκείνοι μέσ' από κούτγιά
μεγάλης σημασίας
βγάζουν χρυσά παράσημα
και ψάλλουν άναστάσιμα.

Κι'οί τρεις δοξάζουν και τιμούν
κάθε παράσημό του,
και Μεγαλόσταυρο κρεμούν
'στὸν κύκνειο λαϊμό του.

Δέξου και τοῦτον εὐμενῶς
κι'ἔστω γὰρ σὲ μαγνήτης,
και λαμπρὸν σὺν Αὐγερινῶς
και σὺν'Αποσπερίτης.

Τέτοιο μεγάλο θησαυρὸ
τὸ Στέμμα σοῦ τὸν στέλλει,
και γρήγορα μὲ τὸν σταυρὸ
νὰ πῆς ὅπου σὲ θέλει.

Κυττάτε τον τὸν τσελεπή
πῶς λιγερῶς λαμποκοπεῖ,
και τρίβουν σὲ Παλάτια
και σὲ Βουλαις τὰ μάτια.

Τὸ Στέμμα τὸν ἐχάρισε
'στὸν'Αρχικαγκελῆριο,
κι'ὁ κόσμος ἐμακάρισε
τὸν Κόντε τὸν μακάριο.

Ὁ Κορραΐτης μὲ τὰ κάλλη Μεγαλόσταυρος προβάλλει.

Εἰς τὸν προβάλαμό σας ἀκτινοβόλος μπαίνω
μὲ τὸν σταυρὸ'στὸ στήθος,μὲ μύητρο γελαστό,
κι'οἱ φίλοι δὲν μὲ βλέπουν καθόλου κορδαμένο
γιατ'εἶναι φυσικό μου πὸς αὐτὸ μὴ βιαστώ.

Μέσα'στὸ Παρλαμένο μὲ μάτια πυρωμένα
μὲ βλέπουνε και φίλοι: κι'ἔχθροι μου βουλευταί...
μὲ βλέπετε,τοὺς εἶπα,μὲ βλέπετε κι'ἔμένα;
σὲ βλέπομε,μου λένε,Γεωργάκη ζηλευτή.

Τὸ ξέρετε,τοὺς εἶπα,καυμένα μου κοπάδια,
τί μ'ἔκαναν κι'ἔμένα τὸν Κόντε τὸν ἀδρό;
τὸ ξέρομε,μου λένε,κι'ἀπλόουν τὰ ξεράδια
τοῦ τόσο μεγαλείου νὰ πιάσουν τὸν σταυρὸ.

Τὸ ξέρετε,τοὺς εἶπα,πὸς μέσ'ἀπ'τὸ Παλάτι
μοῦ'στείλανε τὸ δῶρο τὸ κόκκινο κουτί;
τὸ ξέρομε,μου λένε,πολεμικὸ Κορραΐτη,
ποῦ σὲ παρακαλίζουν και Στόλοι και Στρατοί.

Ξέρουν και τοῦτοι κι'ἄλλοι
πὸς ἔτσι δὲν σ'ἐσκέλη
τὸ πρὶ τοῦ Παλατιοῦ.

Μὰ ξέρομε,Μεσσία,
πὸς ἔχει σημασία
τὸ χρῶμα τοῦ κουτιοῦ.

Και τάχατε γιατί
πρὸς σὲ τὸν Γεράν-Σιηρό
δὲν ἔστειλαν τὸ δῶρο
σὲ πράσινο κουτί;

Και λέει κάθε στόμα,
ποῦχει καιρὸ γὰρ γάσιμο:
δὲν'ἔρθηκαν ἄλλο χρῶμα
νὰ στείλουν τὸ παράσημο;

Τὸ κόκκινο κουτί
σημαίνει κάτι τί,
κι'ἀπλῶς και κουτουροῦ
και δίχως σημασία
'στὸν ἄνδρα τοῦ καιροῦ,
ποῦχει τὴν ἐξουσία,
και ξεσπαθώνει τώρα μὲ σπάθα Στρατηλάτη,
δὲν τόστειλε δεξιάως τὸ φρόνιμο Παλάτι.

Τέτοια μοῦ λένε τώρα γὰρ τοῦτο τὸ κουτί,
μοῦ ρίχνεται κι'ὁ Ράλλης και μάχας συγκροτεῖ,
κι'ἔρχομαι'στὴν ἀνάγκη γὰρ τὸν ρεπουμπλικάνο
κι'ἐνστάσεις ἀπαρτίας μονάχος μου νὰ κάνω.

'Ἐνοσταιν ἀπαρτίας Προϋθπουργὸς νὰ κἀνῃ !..
ὅμοιος γιαμὰ τ'ἀκούση τὸν μπουσουλὰ του χἀνει.
'Ἐνοσταις ἀπαρτίας !. αὐτὰ τὰ δύο λόγια
τὸ κράτος πανερόνουν και τὴν πολιτικὴν
μοῦ ψάλλουν και τὰ δύο φρικώδη μοιρολόγια
σὲ μία φρενιασμένη κι'ἀγρία μουσικῇ.

Ὁ Μεγαλόσταυρὸ μου,και σὺ δὲν μ'ὀφελεις...
'στου; Μεφιστοφελῆδες σὲ δείχνω τῆς Βουλῆς,
ἀλλὰ τὴν δύναμη σου δὲν σκιάζονται καθόλου,
κι'οἱ μὲν κι'οἱ δὲ μοῦ βγάζουν μπελᾶδες τοῦ διαβόλου.

Εἰς τὸν προβαλαμό μου
ἀκτινοβόλος μπαίνω
μὲ τὸ παράσημό μου
τὸ κεχαριτωμένο,
και λένε'στὴ Βουλῇ,μὰ και'στὰ καφφενταί:
ὁ Κόντες μὲ σταυρὸ,κι'οἱ φίλοι μὲ ταϊνία.

Φέρε τον νὰ τὸν'δούμε,Γεωργάκη ζηλεμένη,
κι'ἀπὸ'μπροστὰ και'πίσω μὲ πέρουν'στὸ κοντό...
τὸ ξέρετε; τοὺς εἶπα,τὸ ξέρομε,μου λένε,
λοιπὸν νὰ ξεραθῆτε ξερὰ τοὺς ἀπαντῶ.

Μόλις'ψηλὰ πετάξω
μὲ τάχος ἀετοῦ,
μοῦ φέρουν νὰ κυττάξω
κι'ἀρβύλαις τοῦ Στρατοῦ.

'Αρβύλαις'στὸν Προϋθπουργὸ !..
τί σαχλοχωρατὰ !..
μωρὲ ταυγάκης εἰμ'ἐγὼ
νὰ ξέρω κι'ἀπ'αὐτὰ;

'Οποῖα σύγχυσις μαλοῦ και ποῖα Βαβυλών,
νὰ θέλουν γνώμη κι'ἀπὸ'μὲ γὰρ δείγματ'ἀρβυλῶν !
Μὲ θέλουν νᾶμαι τρομερῶς και Σακαράκας'Αρης
'ψηλαίς νὰ σκιάξω Πύλαις,
μὲ θέλουν κι'ἐπιτῶσεις νὰ φανῶμαι ταυγάκης
νὰ ξέρω τῆς ἀρβύλαις.

Μὲ θέλουν'Αρη σοδαρὸ νὰ καίω μπασαβίλαις,
μὲ θέλουνε και παπουτσι νὰ βάζω μεντζίσολαις.
Γιαμὰ μοῦ φθάνει,τ'ὄγιας μου,ποῦ ράβω και ξιλόνω
και τὸ Κουβέρνο προσπαθῶ νὰ τὸ ψευτομπαλῶνω.

Μοῦ φθάν'ἡ ψωροκόστενα τοῦ κράτους ἡ μαριόλα,
ποῦ μ'ἔχει γὰρ μπλωματῆ,
και κάθε τόσο μοῦ ζῆπει
καινούρια μεντζίσολα.